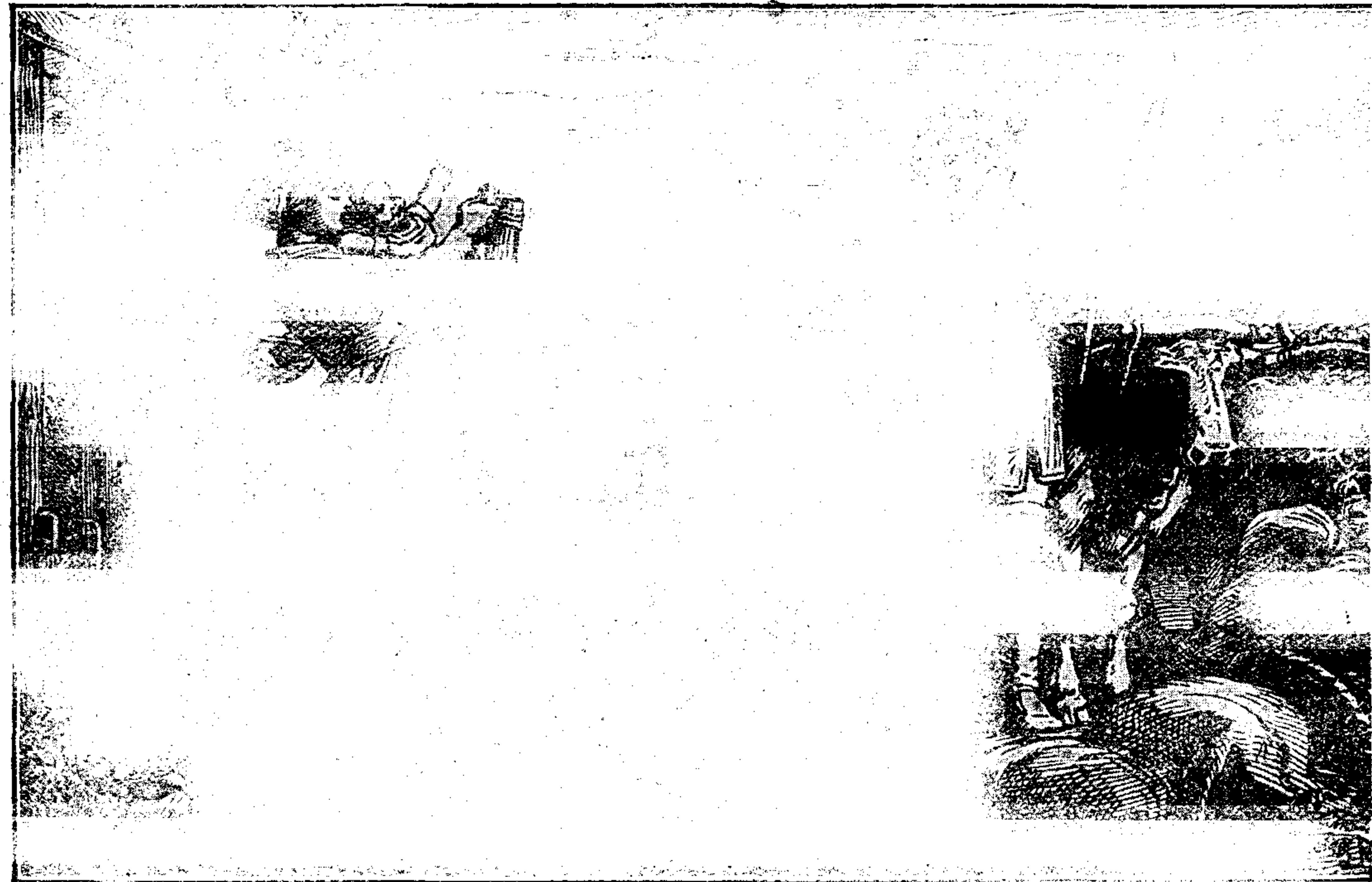

Sy-li spěwał,
Pilne dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swérny
Přez spar mérny
Čerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swérne dželaš
Wśedny dny;
Dzén pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech či khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew će!

F.

→ Szerbiske njedželske lopjeno. ←

Wudawa šo kóždu žobotu w Szmolerjez knihicjischczeni w Budyschinje a je tam sa schwórlétnu pschedpłatu 40 pj. dostacj

10. njedžela po ſvjatej Trojizy.

Luf. 19, 41–48.

Do mježnych domow ſastupiwschi wohladasch czasezischo wobras: Jezuſ pſchithadža jako hóſcz k tým, kotsiž ſo modla: „Pſchińdž, knježe Jezom Chryste, a budž naſch hóſcz!” Tutón wobras nowiſcheho czaſa je ſaežahnył do jich wjele domow naſcheje domiſny. Hacž je ſ nim ſdom k tom tež ſaežahnył ſaſo tón ſtary wérno-kſchecjanſki peczim. ſo ſo k blidu modliſch? Jeſli to njeje, je tón wobras mjenje abo bóle jenož kaž jedyn ſwjerſchnik, fotryž ſwonkownoſci ſluži a do teho khamora ſluſchi, do fotrehož kóždy wérny kſchecjan, kóžda wérna kſchecjanka to ſpo- wěſhcz dyrbjeli, ſhtož rěka: ſwoukne kſchecjanſtwu!

Do roſpominanja ſwojego teſta ſastupio wuhladamy tsi wobrasy, tsi wobrasy niz ſ nowiſcheho czaſa, ně ſ dawneho czaſa. Tola, kóždy jenotliwy ſebi bliże wohladajo měniſch, ſo ſy kóždy hakle njedawno něhdže wohladał. Haj niz jeno to, ſda ſo czi, kaž by ſo to hakle njedawno něhdže ſtało. Tón preni wobras poſaže tebi Jezuſa plakajo horze ſylsy, tón druhí Jezuſa ſi kſchudom w ruzi, tón tseczi Jezuſa wucžo w templu. Takle masch tu pódla tých tſjoch wotdželow naſcheho teſta tsi wobrasy. Tute pak czi dženža ſobu njedam, ſo by ty je, jeli ſo ſebi je do zyla ſobu woſmijech, domach něhdže na ſeženu powěſnył, ſnadž něhdže w jenej komorzy, do fotrejež ſa zylu týdženj njedſchińdžesč, kaž tež tón abo tamný to ſe ſwojej bibliju czini, jeli ſo ju do zyla do ruki woſmje njedželski džen, fotryž tu bibliju tež do kuežka položi — abo tež

tak, ſo by ſo kóždy jeje dohladał — a tam leži ſ najmjeñſha na týdženj w dobrým měrje. A tomu by mi to tých wobrasow ſchfoda bylo! Ně, te tsi wobrasy a k tomu te tsi wotdžele abo ſlowa naſcheho teſta czi ſobu dam, ſo by k woběmaj pytał namakacž. Hdže je to w žiweniu podobuje abo runje tak kaž na tých wobrasach a w tých ſlowach.

Tsi ſlowa, tsi wobrasy a žiwenje!

1. Knjeg Jezuſ plaka horze ſylsy,
2. Knjeg Jezuſ ſi kſchudom w ruzi,
3. Knjeg Jezuſ wucži w templu.

Knježe Jezu, daj tým ſam nam wuſchi ſlyſchazej a wocži widžozej, ſo ſpěſnajemy, ſo ſu tute wobrasy niz něcht morwe ſ dawnych czaſow, ale ſo je žiwenje a wérnoſcz w tým žiweniu k wěčnemu žiweniju.

Hamjení.

Tsi ſlowa, tsi wobrasy a žiwenje! Tsi ſlowa a tsi wobrasy czi dam; netk dži a pytaž k temu to žiwenje, tu wérnoſcz! To bě ſ krótka tón nadawč, fotryž tebi dach. Nochzu ſkomdzicž pſchistajicž: Do daloča njeſhodž nám, do twojoh' cže poſasam! To žiwenje, tu wérnoſcz nám pytačž? ſo prasheſch. Njeje dha to wérnoſcz, ſo je Knjeg Jezuſ ſi ſi tam pſched Jerusalémom plakał, ſo je tež ſi kſchudom, kaž Jan pſchistaji, templ wucžiſčil a ſo je w templu wucžiſčil? Cžista wérnoſcz to runje, kaž to cžista wérnoſcz, ſo něcht posdžischo ſlowo plakazeho Sbóžnika dopjelnjene bu nad Jerusalémom, jako w ſečze 70 wot

Romjanow dobyte a śnieżene bu. Tola, kaž ty, mój kſchęſčano, moja kſchęſčanka, so minu wuſnawasch, so knies Jeſuſ njeje jenož tych Židow dla žiwę był ale wſchitkich čłowjekow dla, tak tež wón njeje nicžo ežinil a ręczał, ſchtož by jenož sa tych Židow něſchtó bylo, sa drugich pak niž, tak tež tole wſcho, ſchtož naſch dženſniſchi teſt nam wupowjeda, jenož sa Židow a židowſki lud něſchtó na ſebi njeměſche ale sa wſchitkich drugich tež. A kaſ wulſeho, kaſ kſutneho, haj kaſ bołostneho to na ſebi ma, sa wſchitkich drugich a tež ſa naſ, to ſpōſnawamy, hdvž tute tſi wobrasz a ſłowa ſobu do žiwenja woſnjemy a tam pytamy po jim podobnym a runym.

1. Jeſuſ plaka horze ſyly. Cžeho dla? Wón ſam a w nim Bóh tón knies je domachpytał Jeruſalem a židowſki lud, ale woni jeho njeſpoſnachu a njeſchijach! Teho dla ežaſ pſchińdze, ſo njeſcheczeloo dobuđa a kaſmieni na kamjenju njewostaja! Hdze tole wſcho nětk w naſchim ežaſu podobne abo rune? „Pola Eſerbiſkej a jeje luda!” ſyſchu wjaz haež jeneho wotmoſwicž. Je to zyle po waſchnju naſchego ežaſa woſmolwjenie, hdzež ſo pſchiklad ſa něſchtó ſrudne, hręſne, hręſhne pſchezo pola njeſcheczelow pyta! My paſ tola nochzychm do daloſka hicž! A Eſerbiſka je daloſko! A tu domach!? Nowiny, kotrež dolhi ežaſ tutych tſjoch wójſtich lět Boha a Bože mieno njemjenowach, poczinaju ſaſo ręczecž wo Bory, wo jeho ſkutkowanju, wo jeho pomožy atd. A duž namaſach tež ſamo pola nich tón wuras: „Bóh pyta domach!” njeſchipowjedajo ſ tym nowu wěrnoſć, ně, jeno něſchtó, cžehož ſebi kózdy Boha pytaž kſchęſčan wot ſpocžatka wójny wěſty bě. „Bóh tón knies pyta domach, pyta domach pſches tu wulku wójnu naſch lud, a niž jeno pſches tutu wulku wójnu, ně. tež pſches te wſchelake druhe wójſke nuſy, kotrež naſ ſu ſapschijale, tak woſebje lětſa najprjedy ta nježmilna ſyma, nětkle ta ſtyskna ſuchota. Jeſuſalem njebě ſpōſnał tón ežaſ, w kotrežm domach pytanju! Naſch lud, je wón ſpōſnał tón ežaſ, w kotrežm wón bu domach pytanju? Njeje tak, kaž ſo by pſches to plakanje tych wudowow a ſyrotow tuteje wójny kſinečalo to plakanje Jeſuſowe a jeho ſkóržba: „Ty njeſhy ſpōſnał tón ežaſ, w kotrežm domach pytanju bu, tón ežaſ teho měra!” A nětk je ežaſ wójny! Bóh tón knies pyta domach naſch lud, naſ! Dawa ſo naſch lud, dawamy my ſo namakacž? Abo ſteji pſched naſchim ludom, pſched nami Jeſuſ kſyſtuſ a plaka a praji: „Hdž by wſchat ty wjedžał, dha by ty tež woſomnił w tym ſwojim ežaſu, ſchto ſo k twojemu měrej hodži!” —

2. Knies Jeſuſ ſi kſchudom w ružy! Cžeho dla? So by wuhnak wſchěch a wumjetak wſchitko ſ templu, ſchtož tam nježliſcha a jón jeno woſidža. Knies Jeſuſ podawa tak pſchiklad a wobras w malym a woſebnym ſa to, ſchtož ſo we wulkim a powſchitkownym ſtawacž dyrbí a tež ſtanuje! Njeſpoſaž hakle pſchi tym na bohatu Belgisku! Ně, prashej ſo: Kaſ to w naſchim ludu a kraju? Njeje jich tu — njeſladaj ſaſo do daloſka na Žendželsku a Ameriku! — njeje jich tu w naſchim kraju a ludu nimo wſchelakich drugich podobnych tefko, kotsiž jeno myſl maju na ſupowanje a pſchedawanje, a kotsiž kaž eži pola Jana mienowani pſheměnjerjo, jenož pſchi pjenjesach ſedža!? Tón knies wuežiſčeza tam jeno maſh rumčž, tola ſi nim to woſebite, woſebne měſtno, tón templ, tu ſrijedžiſmu ſyloho luda! Groſyňm to a ežiūm runje tak ſ tym maſh rumčkom, kotrež ta ſrijedžiſna je kózdeho jenotliweho a tak ſ dobom ſyloho luda, ežiūm to runje tak ſe ſwojej wutrobu! Do wutroby nutſ woſa tón knies: „Mój dom je dom

teje modlitwy; wý paſ ſeje jón ſežnili mordarjsku jamu!” A kſchęſčanka wutroba ſacžiwa w tym ſdychowanje a plakanje, w tej boſoſzi a žakoſzi tuteje wulſeje wójny tón kſchud teho kniesa. Na kózdy kſchęſčanu, na kózdej kſchęſčanu nětkole je, na tebi nětkle je, ſo tuto wuežiſčezenje a wumjetanje ſo njeſtanje jenož w jenotliwej wutrobje, taf, ſo je ta jenotliwa wutroba jenož ſaſo domežk Boži, ně, ſi, tuto wuežiſčezenje a wumjetanje ſtanje na wutrobje, na ſmitskowym naſchego ſyloho luda a tak po ſyloym kraju a ludu, a to tež je naſch lud a kraju ſaſo dom Boži, w kózmy ſo modli a ſi... ſenu, naſhemu Bohu!

3. Knies Jeſuſ wuežo w templu! Cžeho dla? So by tón lud dowjedk k ſpōſnacžu wſchego njepraweho, wopacžneho, hręſhneho a k ſpōſnacžu teho praweho a dobreho a ſbóžnočinjazeho a tak k Bohu a tak dokonjal to wumóženje. Tola, ſchto tu rěka wo tych jenych ſi luda!? Woni pytach, ſo bychti jeho ſkónzowali. Woni ſu tajzy w naſchim ludu, tak huydomi prajinu, njeſladaj o halle do daloſka a na njeſcheczelow, woni ſu tajzy w naſchim ludu, kotsiž ſo prózowali ſu, Jeſuſa ſkónzowacž, a to pſches to, ſo wuežach, ręczach, pižach: „Jeſuſ njeje Boži ſyń!” Jeſuſ njeje do ſyła žiwę był! — Wo tych drugich, kotsiž kniesej Jeſuſej pſchipoſſluchach, praji tu naſhe ſłowo: „Wſchitkón lud wužashe na nim!” Židovſtemi ludej data je nadwojita: tón ſamžny lud drje bě runje woſa: „Hoſtana!” tón ſamžny lud woſashe wo jeno něſchtó duijow poſdžiſcho: „Aſchizuj! kſchizuj!” Pſchi ſpocžatku wójny a pſchi prěnich wulſich dobyzejach a pſchi tych prěnich wulſich niſach ſanopſhovach wulſe ſyły naſchego luda: „Jedyn twjerdy hród je naſch Bóh ſam!” Dženža! Tak někotra wutroba ſi njeležoni, tak někotry et wótsje praji, haj woſa: „Bóh njeje! Žaneho Boha njeje! A tola: Knies Jeſuſ w templu wuežo! ſe Bohu chze wón dowjeſez! Naſhe wumóženje chze dokonjeſez!

Tuž džinu k njemu do temple, do Božeho doma! So naſhe Bože domy tu hiſcheze ſteja w ſchtwórtym ſeže wulſeje wójny, to naſch ſaſlužba njeje! Duž ſežinu ſwój dom Boži dom pſches modlitwu a mutnoſež pſchi Božim ſłowje dzeržanu pſchi domižazym blidže! So ſa nim hiſcheze ſydamy a wſchědneho kſleba hiſcheze jemny, to ſi naſcheje prózy njeje! Duž ſežinu ſwój wutrobu domček Boži, modlerſki domček ju ſežinu! So wona hiſcheze puſoze a biſe, to ſi naſcheje možy njeje! A duž tak ſkonežnje: Džinu a ežiūm ſe ſłowami a ſe ſkutkami a ſi modlenjom to ſwoje ſa to, ſo by naſch lud a kraju ſam był jedyn wulſki kražny dom Boži, hdzež wěrjazy ſluža Bohu temu kniesej. Pſchetož, ſo wózny kraju hiſcheze mamy a lud hiſcheze ſmny, to naſhe dobyče njeje! Wſchitko, wſchitko, to ſi Božeje možy a ſmilnoſcze nam hiſcheze bywa a je!

Tole ſchtworaſe dokonjawſchi, mój kſchęſčano, moja kſchęſčanka, ſměſh hakle prajicž, ſo ſy ſa naſhe tſi ſłowa a tſi wobras ſamakal w žiwenju to, ſchtož jím podobne a rune. A hiſcheze wjaz! Tole ſchtworaſe dokonjawſchi, ſměſh prajicž, ſo ſy te tſi ſłowa a tſi wobras ſrawje ſroſyml, po nich ežinil a tak dokonjal twój ſkutk jako kſchęſčan, dopjeliwſchi kniesewe napominanje: „Budzeže paſ ežinjerjo teho ſłowa a niž jenož poſluchaſrjo, ſi kotrežm wý ſo ſam ſiebaſze!” Samjeni.

Wo ſwobodze kſchęſčana.

(Poſtracžowanje.)

2. So bychmy teje dwě ſebi napſchecźnej ręčzi wo ſwobodze a ſlužnobnoſci roſyml, dyrbimy woſomnicž, ſo ma kózdy kſchęſčan dwojake bycze, duchowne a eželne. Po duſchi ſo wón duchowny, nowy ſmitskowy člowjek mijenuje; po ežele a krwi ſo wón eželny, starý a ſwonkowy člowjek mijenuje. A dla tuteho roſdžela ſo wo nim w pižmje ſłowa praja, kiž ſu proſeče pſchecźimo

žebi, kaž žymy nětlo wo žwobodze a žlužobnoſeži prajíš.

3. Tak psched žo ſwonkowneho člowjeka bjerjem, ſo bychimy widzeli, ſhto k temu žluſcha, ſo by bobožny žwobodny kſchecžan byl a rěkaſ. Tak je ſjawne, ſo žana ſwonkowna wěz njenóže jeho žwobodneho a pobožneho ſežiniež, kaſkaſuli žo mjenowacž hodži. Pschedož jeho pobožnoſež a žwoboda, ſažo jeho ſlóſež a jaſtwo njeſtej cželnej ani ſwonkownej. Šhto duſchi pomha, ſo je cželo njejmane, mlódne a cžerſtve, ſo je a piye, ſo je žive, kaž chze? Šažo, ſhto duſchi ſchlodži, ſo je cželo jate, khore a mucžne, hlódne, lačne a ſo cžerpi, kaž by rad njechal? Tuthy wězow žana duſchi njebožaha, ſo by ju wižwobodžila abo jimaſla, pobožni abo ſluſčinila.

4. Potajkim njeponha duſchi niežo, ſo ſo cželo žwiate draſty ſwoblefa, kaž měſchnizh a duchowni cžinja9 tež niz, hacž wona w žwiatrach a na žwiatrach měſtnach pschedbywa; tež niz, ſo ſe žwiatymi wězami wobkhadža; tež niz, ſo cželniež ſo modli, poſeži, putniſkuje a wiſhě dobre ſlutki cžini, kiž psches cželo a w cžele ſo ſtači mohele wěčnije. Dyrbi hiſcheze zyle něſhto druhé bhež, ſhtož duſchi pobožnoſež a žwobodu pschinjeze a dawa. Pschedož wiſhě tele horfa mjenowane ſrudi, ſlutki a waſchnja móže tež na žebi měč a wiſkonjež ſly ežlowjek, ludaſ a jebaſ. Tež njebuđe psched tajke waſchnuje žadyn hinaſhi lud, khiba lucži ludaſkojo. Šažo njeſchlodži duſchi niežo, hacž cželo nježwiate draſty nožy, na nježwiatrach měſtnach je, nječe, njeſpije, njeputniſkuje a ſo wiſhěch tyhle ſlutkow wostaja, kiž horfa mjenowane ludaſkojo cžinja.

5. Duſcha nima žaneje hewaſcheje wěžy ani w njebjězach ani na ſemi, w cžimž by živa, pobožna, žwobodna byla, khiba žwiaty evangeliy, žlowo Bože psches Khrystuža předowanje, kaž wón ſam praji Jan. 11, 25: „Ja žym to horjestawanje a to žiwjenje; ſchtóž do miye wéri, je živý wěčnije“; daſe 14, 6: „Ja žym tón pucž, ta wěrnoſež a to žiwjenje“; daſe Mat. 4, 4: „Cžlowjek nječe živý wot khléba ſameho, ale wot kózdeho žlowa, kotrež psches Boži ert wiſidže“. Tak dyrbimy nětlo wěſcze bhež, ſo móže duſcha wiſhěch wězow parowacž, ſ wiwiſacžom Božeho žlowa, a bjes Božeho žlowa nječe jej ſe žanej wězu pomhane. Hdžez pak to žlowe ma, tež žaneje hewaſcheje wěžy wjazh njepotrijeba, ale ma na žlowe doſež: jědž, wjeſelioſež, měr, žwětlo, wuſtojuſež, prawdoſež, wěrnoſež, mudroſež, žwobodu a wiſhō ſublo pschedmuje.

Tak ežitam w psaltriju, wožebje w 119. psalmie, ſo profeta po niežim bhole nježedži, dyžli po Božim žlowje; a w piſmje na ſo ſa najwyjšich ſu ežwili a Boži hněw, hdžz wón žwoje žlowo ežlowjekam woſmje, ſažo ſa žanu wjetſchu miloſež nima, hacž hdžz wón žwoje žlowo ſežele, kaž w pschalmje 107, 20 ſteji: „Wón pójla žwoje žlowo a wuſtrowi a wumoh jich.“ Khrystuž nječe žaneho hewaſcheho ſaſtojnſtwa dla pschijchoſ, khiba ſo by Bože žlowo předowal. Tež wiſhitzh jaſoſchtoljo, biſkopojo, měſchnizh a duchowni ſu jenicžy teho žlowa dla powołani a poſtajeni, runjež to nětkele Bohužel hinaſ dže.

6. Praſcheſhli pak ſo, kotre džé je to žlowo, kotrež tajku wulku miloſež dawa, a kaſ dyrbju jo trjebacž? Wotmoſwjenje Nječe žane druhe, khiba to předowanje wot Khrystuža wiſeſene, kaž je evangeliy poſkicža, kotrež bhež dyrbni, a tak ſo ſtava, ſo žwojeho Boha khlébiſh ſtobi ſtebi rěczecž, kaſ wiſhō twoje žiwjenje a ſlutki niežo psched Bohom njejſu, ale by dyrbjal ſe wiſhem tym, ſchtóž w tebi je, ſo wěčnije ſkaſyč. Hdžz to prawje wěriſh, kaž ſy wiwojth, potom dyrbis hna ſebi ſamym ſadwělowacž a wiſnuacž, ſo je wěrno to žlowo Hoſeaža 13, 9: „Iſraelo, ty ſo ſam do njeſboža pschinjeſeſh; pschedož twoje ſbože je jeno pola miye.“ So by ty pak ſe ſebje a wot ſebje, to je ſe žwojeho ſkaſenja wiſchoſ, wón psched tebje ſtaja žwojeho lubeho ſsyna Jeſuža Khrystuža a dawa cži psches žwoje žive, ſpolojaze žlowo prajicž, ty dyrbis ſo jemu ſ trutej wěru poddacž a ryhle jemu ſo dovericž. Tak

dyrbja tebi ſtejſameje wěry dla wiſhě twoje hrěchi wodate, wiſhō twoje ſkaſenje pschedwlnjene bhež, a ty dyrbis ſh prawy, wěrny, ſpoſojny, pobožny bhež, a wiſhě kaſnje maju dopjeljnjenje, a ty maſch pschede wiſhěni wězami žwobodny bhež, kaž žw. Pawoł praji k Romif. 1, 17: „Wiſprawnjeny kſchecžan je žiwý jeno ſe žwojeje wěry“; a k Romif. 10, 4: „Khrystuž je teho ſakonja kónz; ſchtóž do njeho wéri, tón je prawy.“

(Přichodniſe dale.)

Bože žlowo je kſchecžana najwožebniſche ſublo.

Hlóž: A tebi ſo woſam ſ hlibinu atd.
Šhto ſublo twoje, ežlowjecze,
je na žwěze najlubſche?
W cžim phtaſh žwoje w ježele?
Hdže namakaſh najlubſche
ſa duſchi ſpokojenje tu
we žwojim ežažnym žiwjenju?
— To praſchenja ſu ważne.

So cželo mlódne, cžerſtve je,
ſo w poſoju ſy živý,
ſo draſeziſh ſo hacž najlepje,
ſo woſhud twój je miły,
— je twoje to wiſhō bohatſtwó,
kiž tebi doſtało je ſo? —
Ach, wioprawdze ſy khludy! —

Ssyli pak živý we wěrje
a khlodžiſh w pobožnoſeži,
je Khrystuž twoje žiwjenje
a pucž twój ſe ſbóžnoſeži, —
Tak nježiwiſh ſo ſ khlébom tu
tý jeno w ſem ſkim žiwjenju.
Ně, ſnajech ſe ſpadi poſlad.

To Boži evangeliy je,
te drohe Bože žlowa;
ſ nich tebi ſhadža wjeſele,
měr, žwětlo wiſhědnie ſ nowa,
ſo jědž a prawdoſež namakaſh
a ſ mudroſežu ſo woblekaſh;
— ſy kral a měſchnik Boži!

W nim Khrystuž woſjewja ſo cži,
twój paſtý ſe dobrociwý.
Gſo horiſh ſ njemu w luboſeži,
ſy jeno ſ wěry živý. —
Tak ſublo twoje najdróžſche
to Bože ſube žlowo je;
— to wožebnoſež je twoja.

Kherlufche na žwiate dny ſa ſjatou a domjazu nutnoſež.

Na 11 nježelu po žw. Trojizy (19. aug.). Samodný kherlufch 315. 592 abo ſ džiwanjom na epistolu 429 abo Lutherowu ſh. 1. Wéra 203,6. Žlowu ſh. 201. 208. 226. 431. 704. Teſt Luf. 18, 9—14. Po hamjenju 45, 2. 148, 11. 173, 1. 2. 179, 2. 197, 2. 210, 1. 213, 3. 267, 10. 324, 5. 429, 4. 431, 4. K doſpěwanju 221, 1—3. 226, 3. 4. 311, 2. 3. 6. 630, 1. 12. 13.

Na 12. njedž. po ſvj. Trojici (26. aug.). Samodnih fh. 195 aбо ј дјиwanju na epijtolu 290. 457 aбо Lutherovi 156. Вера 624, 10—12. Словниh fh. 538. 605. 724. Јеванђеље Марк. 7, 31—37. По Ћамјенју 30, 5. 7. 80, 3. 162, 2. 163, 3. 189, 14. 208, 5. 242, 3. 318, 8. 321, 9. 538, 4. С доспѣванју 317, 13—15.

Ma 13. njedž. po ſwj. Trojici (2. ſept.). Samodrž. fh. 641.
679. 831. 853 abo ſ dživaitjou na epiftolu 264 abo Lutherowu
fh. 454. Wěra 319, 3. Hlōvňu fh. 329. 330. 331. 461. 739.
Zefft Litf. 10, 23—37. Po hanjenju 97, 7. 132, 6. 195, 4.
229, 9. 243, 5. 328, 6. 331, 4. 430, 8. 433, 1. 441, 5. 639, 4.
736, 6. 739, 5. Ře doſpěwanju 434, 1—3. 15.

Ra 14. ujedz. po ſwj. Trojici (9. ſept.). Samodiv fh. 225, 1—3. 693 abo ſ džđivanjom na epiftolit. 278 abo Lutherovu fh. 1. Wěra 225, 4. Hłownu fh. 145. 317, 1—3. 7. 320. 321. 323. 722. 724, 1—5. 8. Tefjt Lut. 17, 11—19. Po hanjenju 80, 3. 208, 5. 215, 2. 319, 1. 321, 4. 7. 350, 9. 412, 2. 467, 4. 565, 10. 566, 4. 639, 1. S dospěvanju 317, 14. 15. 332, 6. 10. 12. 330, 9. 11. 722, 6. 7.

Šnjoruh džafuh ſw jedjen. Čížka 758—761. Števnu 16.
319. 530. 852, 5. 8. 532, 4. (382—390).

Kermitujsja. Гжілла 776. 777. Стенд 325. 529. 599. — 128, 2. 133, 9. 160, 5. 172, 4. 326, 5. 397, 7. 643, 8. 831, 7. 8.

Pſchitwěra abo twěra?

(Pofračjivanje.)

VI.

„Nebješti líst“, abo druhdy tež nijenowaný „Líst prijáteleho Michala“, je tež mjes nami Šerbanii rosschérjený, ktorú ho ne tak něfotriým domje a je þo þobu dať něfotremužfúli wojafe do poľa.

Qubu čitarjo a píšchede wšchém luba čitarffa, pohladaj rás do teho „njebjjeſteho ſiſta“, fotruž ty ſhowaſch, a čitaj jón? Groſumijſch ty jón? Groſumiſch wſcho, ſchtož tam je piſane? Želi ſo měniſch, ſo to wſchitko ſroſumiſch, dha ſy muđriſchi hacž jedyn piſmawučený; píchetož muňho ſi teho, ſchtož tam ſtejí, njeje ani po rěči ani po wuraſach ſ ſroſumjenju, a hiſchcze injenje ſ dorofumjenju je to, ſak móže ſerbſka kſchescžanſka macž, ſerbſki kſchescžan na tajke tóruoſcze a hluwoſcze ſwoju nadžiju powěſtcež, haj, ſwoju wěru, haj, ſwojeje duſche ſbože a ſbóžnoſcž, haj, niž ſwojeje duſche ſbože a ſbóžnoſcž jeno, ně, ſamо ſwojeho džěſcža duſche ſbože a ſbóžnoſcž!

Cžitajo tajfi „njebjessi líst“, njevějšch, tač daločo haež do zvěla jeho řady řešumijsch, ţcto je tón líst jafo tajfi a ţcto pſchidawfi a ţcto pſchispomnjení tajfich, fotſiž njeroumijo jón řešumliwsi ſežnícž chzvchu, jón pač jenož hifteče býle njeroumliw ſežinichu.

Tak někaf wobrjedža namařských tón praštary džel „njebjieskich
lístow, mjenujžy to, ſchtož je w tym hižo naſpomnjenym liscze ſe
þ. Iětſtotka ſtało: „Thy dýrbiſch ſwvjatý džeń, njedželi, ſwjecžicž!“
So by ſwjecženje njedžele bóle a bóle tehdy w přením čaſu
kſchecžanstwa ſpěchovival a pſchewjedl, je tehdy něhdžé w Europje
něchtón frótſi lіſt napíšaſ. So by tutón lіſt cíni wjažy wliwa
měl, je tón lіſtpiſař abo ſu cíti lіſtpiſarjo roſſchérjeli, ſo je ſ nje-
bješ pôbšlany. My wěni, ſo jich ſpocžinanje, fotrež ſměli ſ tym
tež hewaſ trjebanym wuraſom „pobožne jebauſtvo“ mjenowacž
bu hižo tehdy jaſo jebanje ſpóſnate — wěſo hižo tehdy niž wot
wſchitfich a hacž do dženka hiſchcze niž wot wſchitfich. (Pſchi-
runaj ſ temu, ſchtož thdženja wo tym w „Bonhaj Bóh“ piſachnuj.)
Genož w frótſich ſłowach je ta tſecža ſasú w tym liscze wuwo-
džena a ſ temu pſchiſpomnijene: „A hiſchcze ſtejeſche w tym liscze:
Schtož njedželi džela . . .“; ſ teho ſpóſnajemy, ſo je tón poſa-
naſ roſſchérjeny lіſt jedny fabrifat, jedny wudžělk noſvýchelho čaſa

a so tón abo so czi, fiž ſu jón ſatwiowali, niežo praweho wo „njebjeſich liſtach“ a wo tym, ſchtož ſ jich prěnjej pschicžinu bě, njevſejedžachu. Hížo to, ſchtož ſo tym ſklowam wo tječzej faſni pſchijamſuſe, je džělo poſdžiſcheho ežaža. Ze to mjenujz̄y frótfe wuwjedženje k uěfotrym druhim faſnijam. Něka tant mjes druhim: „Njerocžcz? ſo!“ 2. faſní. „Njepožadajcze ani ſkěboru ani ſkoto!“ 9. faſní. „Hanibujeſe ſo cžlowíſſich požadaujow; tak ſ dobovom, faž waſ ſtworich, můžu waſ ſtſchasež“. (Bóh tón ſnijes abo, faž liſt ſam praji. ſnijes Jeſuſ tu ſam rěči abo piſche!) 1. faſní. „Hla- dajcze ſo, ſo njeſcze ſi jaſykom wopacžni!“ 8. faſní. „Cžescžcze naña a macžer!“ 4. faſní. „Nježwědežcze wopacžne pschecživo bliž- ſhemu!“ 8. faſní. S tutym a hiſhcze ſi něfotrym ſrótfini ſklo- wani je paſ piſarzej doſcž wo tutej ſhutnej wěz̄y; wſchó druhe a wobſchérne do teho a po tym je ſuta pſchiněra haj póhauſtivo. ſhutne my tute ſklowa ſ Božich faſnijow mjenowachny teho dla, dofelž tón prěni piſaré abo ſlepje czi prěni piſarjo ſ nimi něchtó dobre a ſpomožne dozpicž chzyc̄hu, mjenujz̄y, ſo bychu ſo Bože faſnuje lidžom ſ nowa ſaſhežepiſe a wot lidži dzeržane byle. A tola ſu tute ſhutne ſklowa, tón liſt, hížo tón jeno tute ſklowa wopſchijaz̄y liſt, ſaſhudženja hódne, dofelž ſu jebanſtivo, njech tež tak mjenowane „pobožne jebanſtivo“. Cžim býle paſ ſaſhudženja a ſatamanja hódny je tón zylý liſt ſe wſchém tém druhim pſchi- wiſkom, a cžim býle powucženja a roſwucženja potrěbni ſu wſchitz̄y czi, kotsiž paſ ſ poſ, paſ ſ zylzej wutrobu tajſim liſtam a podob- nym bkaſnoſczam wěrja. Pſchetož wſchó druhe, ſchtož hewaſ hiſhcze w tym liſcze ſteji, je fuſlařtivo a póhauſtivo a Boha hanjenje!

(Pofraczowanie.)

Ge Gherbon, ja Gherbow.

Kaž jhoniň, stej divě žerbsko-němcskej wořadže swólniwej, poſta ſebje zýrfwintſti ſwujedzeń wuhotowac̄, abo, ſo to, džívajo na wójnſſi cžaſ, lěpje praſiň, wonej ſtej swólniwej, poſta ſebje woſebite ſwujatocžne, Bože ſlužby wuhotowac̄, a to ſa ſmutsfowne miſionſtvo a ſa biblijce towarzſtvo te přeniche woſtiče ſo 16. ſeptembra w Porſchizach a te druhé w Kettlizach; hdy tute, to budže ſo hiſčeže ſdželič. drž ſónz awgusta. Biblijce a ſmutsfowne miſionſtvo, woſej nječ' tam jeno ſa cžaſ měra datej a njeſtutujetej jeno w cžaſu měra, ně, ruuje w tutym čežkím wójnſſim cžaſu ſtej biblijce a ſmutsfowne miſionſtvo něſchtó, ſchtož miſuje trjebanu, a něſchtó ſchtož ſwulſim žohnotowanjont ſa naſch zýly fraj a ſud je. Díž tež chzenu ruuje w tutym čežkím wójnſſim cžaſu pſches tajfe woſebite tutym zýrfwintſsim ſutſam poſtwjecžene dny ſo na nje poſasac̄ dac̄, je podpjerac̄ a jin ſ pomožy býc̄.

Lutherowe słowa.

51.

Ja bym doftor a prědař, haj tař witežený a našhoutjený, faž
bytano wjschitý cíti, fiž ſebi něſchto wjedža, a tola bym faž
džecžo, fotrež ſo fatechiſnūž witeži, a čítani a praſtu jónit ſklovo
po ſklowje rano a hdyž mami ſhwile, ſ temu dýrbju hiſcheže wſchě-
dnejci čítacž a ſchtudowacž a tola njenóžu wobſtacž, faž bych rad
ehžyſ, a dýrbju džecžo a wicžomuz fatechiſna wobſtacž a wostanu tež
rad.

J. K.